

vidt forskellige Anskuelse fra dem, den højtærede Handelsminister udtalte, uden at man derfor kan siges at have kætterske, højst besynderlige eller forargelige Anskuelse. Thi den højtærede Minister søgte jo at betegne som forargelig den Anskuelse, at Nationalbanken ikke under vanskelige Forhold skal staa Staten til Tjeneste. Jeg mener nu, at Nationalbanken ikke paa nogen Maade skal staa Staten til Tjeneste, naar det kommer til at gaa ud over det danske Pengevæsen. Dens Rolle er ikke at staa den danske Stat, at staa den til enhver Tid værende Finansminister til Tjeneste, men dens Rolle er den at være den sikre Pille, paa hvilken dansk Pengevæsen hviler.

Handelsministeren (Hage): Det ærede Medlem (Schovelin) udtalte, at hvad der særlig er at bebrejde Nationalbanken, er dens Guldpolitik, idet Banken har foranlediget, at den frie Udmøntning af Guld er standset. Men dette er Nationalbanken ikke Skyld i. Nationalbanken har intet ønsket hellere end, at Guldudmøntningen kunde fortsættes, men det er „Mønten“, som har maattet stoppe, fordi den ikke var i Stand til at arbejde. End ikke nu er Møntværket i Stand til at genoptage Udmøntningen af Guld; hvornaar det bliver i Stand dertil, ved jeg ikke. Naar man retter Bebrejdelser imod Banken for dens Guldpolitik, dens Opsamling eller Ikke-Opsamling af Guld, saa er det mig stadig en Gaade, hvad det egentlig er, man bebrejder den. Der var en længere Tid, da man rettede den Anke imod Banken, at den samlede for meget Guld op, og man fremførte en Teori, som da var dukket op i vort Naboland, støttet af videnskabelige økonomiske Kredse, der betragtede Guldet som en Ulykke og mente, at Sverige saa vidt muligt skulde holde sig fri for at blive oversvømmet af Guld. Nationalbanken her stillede sig ikke ganske paa dette Standpunkt, og det bebrejdede man den den Gang; nu synes det, at Bebrejdelsen gaar i Retning af, at der ikke er samlet Guld nok op. Jeg bør maaske tilføje, at det har vist sig, at Sveriges Riksbank til Trods for denne i Sverige til en Tid, som det syntes, stærkt ansætte statsøkonomiske

Opfattelse i Virkeligheden har formaaet at samle adskillig mere Guld op, end Nationalbanken har. Men dog er Forholdet det, at Banken slet ikke har nogen ringe Guldbeholdning. Efter den sidste Opgørelse — den er af 2. August — har Banken en Seddelcirkulation af 434 Mill. Kr. og en Metalbeholdning af 190 Mill. Det er henimod 44 pCt. Lovmæssigt er Banken kun forpligtet til at have $\frac{1}{3}$, den har altsaa en betydelig større Guldbeholdning end strengt nødvendigt. Naar det Tidspunkt kommer, navnlig naar Forholdet til Udlandet tillader det, da den fulde Indløselighed af Sedlerne kan genoptages, haaber jeg, det vil vise sig, at Guldbeholdningen er tilstrækkelig til at fyldestgøre de Krav, som Omsætningen stiller til Banken.

Schovelin: Ja, der vil sikkert blive anden og bedre Lejlighed end nu, da Tiden er ret langt fremskredet, til at tage denne Debat op, ogsaa formodentlig udenfor Tinget. Jeg skal derfor nu indskrænke mig til at sige følgende. Med de Bemærkninger, jeg gjorde før om den frie Guldudmøntningsrets Standsning, sigtede jeg til de Foranstaltninger, hvorved den skandinaviske Møntunion blev suspenderet, derunder ogsaa de 3 Seddelbankers Forpligtelse til at købe det Guld, der tilbydes dem, til en vis bestemt Pris. Den højtærede Handelsminister har selvfølgelig Ret i, at, om jeg saa maa sige, Verdenspendulet i Guldspørgsmaalet er svinget kraftigt til den modsatte Side af, hvad man mente for nogle Aar siden, men jeg mener, man bør tage Tidens Tegn i Agt, og de peger ganske sikkert imod en kraftig Guldpolitik. Jeg giver derimod ikke den højtærede Minister Ret i, at dens Guldbeholdning, hvad enten den nu udgør den ene eller den anden Procentsats af den i Øjeblikket cirkulerende Seddelmængde, den Guldbeholdning, som Nationalbanken i dette Øjeblik, den 2. August, har, i og for sig skulde være en stor Beholdning. Den er ikke større, paastaar jeg, — og det er en af Grundene til, at man i Bankkredse frygter for at lade den skandinaviske Møntkonvention paa ny træde i Kraft — end, at vor Guldbeholdning ingenlunde vil forslaa til at udligne den Disagio, der er paa dansk